

JYX

This is a self-archived version of an original article. This version may differ from the original in pagination and typographic details.

Author(s): Impola, Petteri

Title: Rikoshistoriaa 2020-luvulla : seminaariraportti Kustaa Vaasa 4.–5.6.2024

Year: 2024

Version: Published version

Copyright: © Kirjoittaja 2024

Rights: CC BY 4.0

Rights url: <https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>

Please cite the original version:

Impola, P. (2024). Rikoshistoriaa 2020-luvulla : seminaariraportti Kustaa Vaasa 4.–5.6.2024. Pohjolan historiankirjoitus : tiedeblogi Suomen ja muiden Pohjoismaiden historiografiasta, 30.6.2024. <https://pohjolanhistoriankirjoitus.blogspot.com/2024/06/rikoshistoriaa-2020-luvulla.html>

Pohjolan historiankirjoitus

Tiedeblogi Suomen ja muiden Pohjoismaiden historiografiasta - ISSN 2737-1948 / CC BY

[Etusivu](#)[Blogi & toimituskunta](#)[Kirjoita blogiin!](#)[Historiografista tutkimusta](#)

30.6.2024

Rikoshistoriaa 2020-luvulla – seminaariraportti Kustaa Vaasa 4.–5.6.2024

Petteri Impola

Jyväskylän yliopiston Historian ja etnologian laitoksella järjestettiin perinteikäs Kustaa Vaasa -seminaari. Vuoden 2024 teemana oli ”RIKOS: historiantutkimuksen ja lähitieteiden näkökulmia ja tulkintoja 1500-luvulta 2000-luvulle”. Kunkin ajanjakson rikokset kertovat tutkittavan aikakauden normeista ja kontrollista, rikollisuuden kokonaismäärien kuvatessa muun muassa sosiaalisia oloja. Ilmiönä rikos läpäisee yhteiskuntaa ja menneisyyttä laajasti. Rikoksia ja niiden historiaa on tutkittu jo pitkään useilla tieteenaloilla, kuten historiantutkimuksen ja kriminologian piirissä. Myös Kustaa Vaasa -seminaarissa käyty keskustelu oli monitieteistä, painottuen historiantutkimukseen. Suomessa oli suuria rikoshistoriahankkeita 1900-luvun lopulla ja uudelle vuosituhannelle siirryttäessä, ja osa vanhemman kaartin edustajista vitsaili ”paluustaan ysärille”. Toisaalta rikoshistoria ei ole kadonnut välissä minnekään, vaikkakin seminaarin perusteella se on taas tekemässä nousua niin perinteisin rikostilastollisin kuin uusin näkökulmin. Puheenohjaajana läpi seminaarin toimi professori Petri Karonen (Jyväskylän yliopisto).

Seminaarin avasi kriminologian professori Janne Kivivuori (Helsingin yliopisto). Keynote-luennossaan hän kertoi noin vuodesta 2018 alkaneesta historiallisen kriminologian noususta. Osana sitä on vuodesta 2021 alettu julkaista *Kriminologia*-lehteä ja parin vuoden tähtäimellä päivänvalon saattaa nähdä kansainvälinen historiallisen kriminologian journali. Erityisesti Kivivuori kertoi Historical Homicide Monitor -hankkeesta, konkreettisesta historiantutkijoiden ja kriminologien pohjoismaisesta yhteistyöstä. Kyseessä on tietokanta, jolla voidaan vertailla alueittain henkirikollisuuden pitkän aikavälin muutoksia. Samalla voidaan testata väkivaltarikollisuuden teorioita, joita on hankkeen puitteissa huomattu samankaltaisiksi niin kriminologiassa kuin historiantutkimuksessa, vaikka tieteenalat ovat käyttäneet niistä osin eri nimityksiä. Datan puutteista huolimatta HHM:n tarjoamia selkeitä tuloksia on ollut muun muassa se, että pitkällä aikavälillä Tanskassa ja Ruotsissa väkivalta on laskenut enemmän kuin Suomessa. Sivilisoituminen on vähentänyt miesten välistä väkivaltaa, mutta samalla naisuhrien suhteellinen osuus on noussut, samoin päihteiden vaikutus. (Kivivuori et al. 2022.) Henkilökohtaisesti Kivivuori on erityisen kiinnostunut henkirikospiikeistä, kuten 1600-luvun demobilisaatiosta, Suomen sisällissodan seurauksista ja uusimpana 1970-luvun ”keskiolutpiikeistä”.

Pohjolan historiankirjoitus

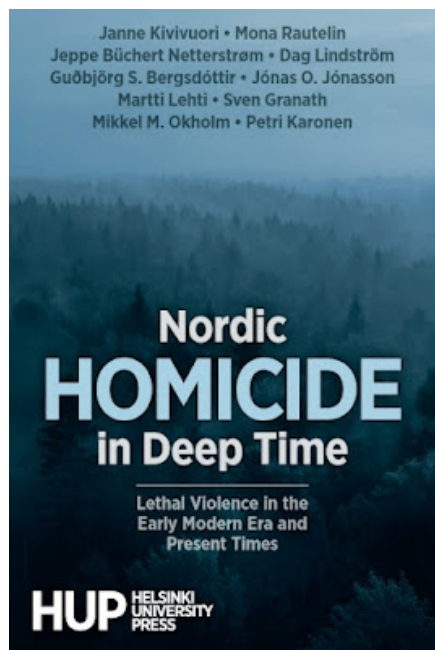
[Tarkastele profiilia](#)

BLOGIARKISTO

[elokuuta 2024 \(1\)](#)[kesäkuuta 2024 \(1\)](#)[toukokuuta 2024 \(1\)](#)[huhtikuuta 2024 \(1\)](#)[maaliskuuta 2024 \(1\)](#)[helmikuuta 2024 \(1\)](#)[tammikuuta 2024 \(1\)](#)[joulukuuta 2023 \(1\)](#)[marraskuuta 2023 \(1\)](#)[lokakuuta 2023 \(1\)](#)[syyskuuta 2023 \(1\)](#)[elokuuta 2023 \(1\)](#)[kesäkuuta 2023 \(1\)](#)[toukokuuta 2023 \(1\)](#)[huhtikuuta 2023 \(1\)](#)[maaliskuuta 2023 \(1\)](#)[helmikuuta 2023 \(1\)](#)[tammikuuta 2023 \(1\)](#)[joulukuuta 2022 \(1\)](#)[marraskuuta 2022 \(1\)](#)[lokakuuta 2022 \(1\)](#)[syyskuuta 2022 \(1\)](#)[elokuuta 2022 \(1\)](#)[kesäkuuta 2022 \(1\)](#)[toukokuuta 2022 \(1\)](#)[huhtikuuta 2022 \(1\)](#)[maaliskuuta 2022 \(1\)](#)[helmikuuta 2022 \(1\)](#)[tammikuuta 2022 \(1\)](#)[joulukuuta 2021 \(1\)](#)[marraskuuta 2021 \(1\)](#)[lokakuuta 2021 \(1\)](#)[syyskuuta 2021 \(1\)](#)[heinäkuuta 2021 \(1\)](#)[kesäkuuta 2021 \(1\)](#)

TUNNISTEET

[1500-luku](#)

Historical Homiciden Monitor -hankkeen tähänastinen pääteos julkaistiin avoimesti luettavana vuonna 2022. Helsinki University Press.

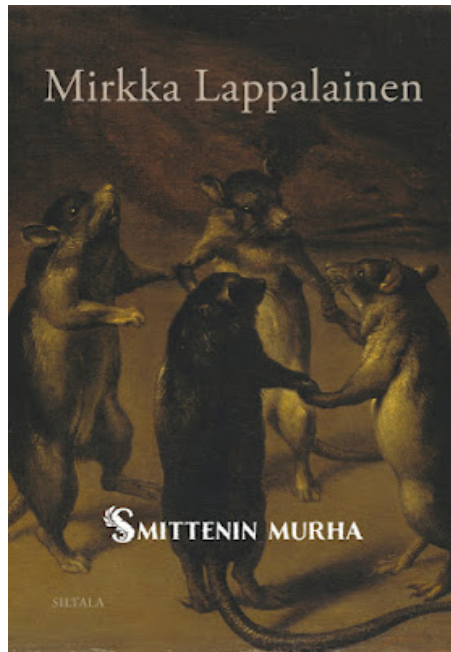
HHM:n myötä on huomattu myös modernimman henkirikollisuuden piirteinä aiempiin vuosisatoihin verrattuna privaattimmat tapahtumapaikat ja läheissuhdekontekstit, jotka väkivallan sukupuolittuneisuuden kanssa sisältävät uutta tutkittavaa. Väitöstutkija Anna Kantanen (Jyväskylän yliopisto) on syventynyt juuri näihin ilmiöihin. Hän esitteli laajaa keräämäänsä aineistoa sekä alustavaa analyysia henkirikoksista ja vakavasta parisuhdeväkivallasta 1800-luvun lopun ja 1900-luvun alun Suomessa. Noin 240 tapausta sisältävän datan perusteella Kantanen kertoi lähisuhdeväkivallassa murhien korostuneen, mikä kertoo suunnitelmallisuudesta. Tekijöinä oli useammin miehet, mutta myös naiset harjoittivat vakavaa lähisuhdeväkivaltaa, minkä lisäksi tekotavoissa oli sukupuolittuneita eroja. Sukupuoliteemaan kytkeytyy myös väitöstutkija Merja Pyykkösen (Oulun yliopisto) tuore väitöskirjaprojekti, jossa hän selvittää naisten roolia väkivaltarikosten uhreina ja tekijöinä 1800-luvun Etelä-Pohjanmaalla, tuoden näin uutta näkökulmaa perinteiseen puukkojunkkaritutkimukseen. Seminaarissa hän keskittyi tarkemmin Vaasan kaupungin ja ympäröivän maaseudun monikielisyyteen suhteessa 1800-luvun alkupuolen rikollisuuteen. Esimerkiksi puukkojunkkari sai alkunsa ruotsinkielisissä pitäjissä, vaikka ilmiötä on populaarikulttuurissa pidetty perisuomalaisena.

Väitöstutkija Ville-Pekka Kääriäinen (Helsingin yliopisto) avasi valtionmuodostusta 1600-luvun Iisalmen pitäjässä käsittelevää tutkimustaan. Erityisesti hän esitteli väitöskirjansa yhtä päälukua, joka tulee keskittymään väkivaltaan. Kääriäinen on läpikäynyt koneluvun avulla kaikki pitäjän tuomiokirjat ja systemaattisesti tilastoinut myös rikokset. Hän pohtikin lähdekriittisesti, että kihlakunnanoikeuteen eteni luultavasti vain murto-osa todellisista tappeluista jo senkin perusteella, että niitä käsiteltiin oikeudessa vähemmän kuin henkirikoksia. Siinä missä HHM-hanke, myös Kääriäinen vertaa dataansa ”suuriin teorioihin” huomioiden valtionmuodostuksen vaikutuksia väkivaltaan, joka itse asiassa pääsääntöisesti väheni 1660-luvulta eteenpäin. Hän myös korosti jo aiemman tutkimuksen havaintoa sotilaiden, erityisesti palveluksesta karanneiden, runsaasta määrästä väkivaltaisuuksissa.

Sakkoluettelot ja oikeudenkäyntipöytäkirjat ovat yhä tärkein lähdeaineisto varhaismodernin ajan rikoksia tutkittaessa, vaikka seminaarissakin keskusteltiin piiloluvun ongelmasta eli siitä, mikä määrä tapauksia ei edes päätnyt oikeuteen. Yliopistonlehtori, varadekaani Mirikka Lappalainen (Helsingin yliopisto) pohti seminaarin toisessa keynote-luennossaan tuomiokirjojen rikoksista välittämää tietoa niin yksityiskohtineen kuin laajempine näkökulmineen: kenen ääni tuomiokirjoissa lopulta välittyy, ja mitä tietoa jää välittymättä nykypäivän tutkijalle. Lappalainen korosti kihlakunnanoikeuden pöytäkirjoissa välittyvän eritoten tuomarin/lainlukijan ääneen, ei niinkään paikallisyhteisön, vaikka sekin todistajanlausunnoissa sai sanansa kuuluviin. Vaikka kyse on perinteisestä lähdekritiikistä, on se jokaisessa tutkimuksessa pohdittava uudelleen juuri tutkittavan tapauksen tai ilmiön osalta. Lappalainen käytti erityisenä esimerkkinään 1600-luvun Sköldvikissä tapahtunutta Nils

1600-luku
 1700-luku
 1800-luku
 1900-luku
 1980-luku
 aateli
 aatelisto
 Ahvenkoski
 Aleksanteri I
 Alpo Silander
 Anders Josef Europaeus
 Anders Lizelius
 arkistolaitos
 August Ludwig von Schlözer
 baltiansaksalaiset
 Edvard Rodhe
 Eino Jutikkala
 Emanuel Linderholm
 Ernst Gustaf Palmén
 etnologia
 Eva Österberg
 Fredrika Dorotea
 Gabriel Rein
 globaalihistoria
 Heikki Ylikangas
 Helsingin yliopisto
 henkilöhistoria
 henkirikos
 Henrik Gabriel Porthan
 Henrik Klaunpoika Horn
 Herman Lundström
 Herman Råbergh
 Hilding Pleijel
 historia
 historiakulttuuri
 historiakuva
 historiallinen fiktio
 historiallinen kriminologia
 historian harrastaminen
 Historian ja etnologian laitos
 Historian laitos
 historiankirjoituksen historia
 historiankirjoitus
 historiantutkijat
 historiantutkimus
 historiografia
 Hjalmar Holmquist
 Horn-suku
 isoviha
 Itä-Suomi
 Jaakko Gummerus
 Johan Bilmark
 Johan Jakob Nordström
 Johan Wilhelm Ronimus

Rosenschmidtin eli Smittenin murha. Monimutkaisesta tapauksesta säilyneet lähdeaineistotkaan eivät anna täydellistä kuvaa tapahtumista, etenkin kun ruumis löytyi kaivosta vuosien viiveellä, vaan tulkinnoille jää sijaa. Samalla rikos kertoo myös yhteiskunnan marginaaleissa eläneiden historiasta. (Lappalainen 2022.)

Smittenin murha -teoksessaan Mirkka Lappalainen ratkoo 1600-luvun murhamysteeriä. Silta.

Varhaisia 1400-luvun ja 1500-luvun alun Tukholman kaupungin tuomiokirjoja, tai tarkemmin sanottuna muistikirjoja, hyödynsi esityksessään dosentti, erikoistutkija Marko Lamberg (Åbo Akademi). Hän syventyi siihen, kuinka rikoksista voitiin rangaista myös karkottamalla rikollinen yhteisöstä. Keskiaikainen maanlaki tuns vain rauhattomaksi julistamisen, mutta kaupunginlaki sisälsi useita rikostyyppisiä, kuten seksuaalirikokset, varkaudet ja uhkapelin, joihin syyllistynyt voitiin konkreettisesti poistaa kaupungista. Aikakauden oloissa yhteisöstä poissulkeminen oli häpeällinen ja usein kohtalokas rangaistus. Lambergin löydös oli, että karkotuksia käytettiin enemmän kuin laki salli, mikä osaltaan osoitti armeliaisuutta tilanteissa, joissa kuolemantuomio olisi ollut lainkirjaimen mukainen rangaistusvaatimus. Samaa karkotusten ja sakkorangaistusten tematiikka käsittelee HuK Mariaana Korpela (Turun yliopisto) 1700-luvun Porvoon kaupungissa ja pitäjässä. Hän osoitti tapauksia, joissa samankaltaisista rikoksista, esimerkiksi eriasteisista varkauksista, oli annettu toisistaan poikkeavia tuomioita. FM Kai Viiliäinen (Jyväskylän yliopisto) käsittelee irtolaisuuden määrittelyä sekä irtolaisuuden suhdetta rikollisuuteen. Irtolaisuutta ei ollut varsinaisesti kriminalisoitu vaan kyse oli enemmän viranomaisten antamasta pakkotyöseuraamuksesta ja statusrikkeestä. Näin pyrittiin kontrolloimaan vaarallisen koettua alaluokkaa ja passittamaan esimerkiksi irtolaisnaisia 1800-luvun kehruuhuoneisiin. Jatkossa Viiliäistä kiinnostaisi syventyä irtolaisuuden pitkäaikaisiin vaikutuksiin irtolaiselle itselleen.

Viime vuosina true crimesta on tullut merkittävä ilmiö. FT Kaisa Kyläkoski esitteli rikosten julkisuuden varhaisempia vaiheita 1700-luvun lopulla. Jo tuolloin Ruotsissa tehtiin elämäkertoja muutamista tunnetuimmista rikollisista, englantilaisten esikuvien innoittamana. Kyläkoski listasi, kuinka rikoksilla oli monia muitakin julkisuuden muotoja, jotka olivat usein paikallisia: oikeudenkäynnit, kadonneen omaisuuden kuulutukset, julkiset rangaistusmuodot ja niin edelleen. Tärkeänä sivuhuomiona Kyläkoski ihmetteli, ettei mikään instituutio pitänyt tilastoa rikollisuudesta, vaikka kaikkea muuta mitattiin innolla 1700-luvun Ruotsissa. Myös päihteet ovat aikakaudet ylittävässä sidoksessa rikollisuuteen. Väitöstutkija Pirjo Ovaskainen (Helsingin yliopisto) avasi tutkimustaan rikkeistä väkijuomalakia vastaan 1930-luvulla. Hän on verrannut Helsingin, Tampereen, Kuopion ja Jyväskylän ravintolaelämää huomaten, että vuoden 1932 väkijuomalain jälkeen ravintolat syyllistyivät rikkeisiin, mutta niihin reagoiminen oli jossain määrin tapauskohtaista. Ravintoloiden alkoholilupien kontrolli oli myös jakaantunut useammalle viranomaiselle.

Monet toimenkuvat, myös rikosten selvittämisen saralla, alkoivat professionalisoitua 1800-luvulla ja 1900-luvun alussa. Jyväskylän yliopiston väitöstutkijat Iida Luukkonen ja Katja Palokangas esittelivät analyysiaan lääkäreiden suorittamista tutkimuksista ja lausunnoista

Juhana-herttua
Juho Rudolf Koskimies
Juho Vesainen
Jyväskylän yliopisto
Kaarlo Blomstedt
kansanelämä
kansatiede
Karjala
Karl Adolf Appelberg
kartallistaminen
kirkkohistoria
kolmisäätyoppi
konservointi
kriminologia
kruunu
kulttuurihistoria
kuolemanrangaistus
Kustaa IV Adolf
Kuurinmaa
lehdistö
lehdistöhistoria
lesket
Lund
luonnonväriaineet
luterilainen yhtenäiskulttuuri
maanluovutus
maanomistus
maataloushistoria
maatilaperimys
mahtivaltio
Martti Ruuth
Matthias Akiander
Mauno Jokipii
mentaliteettien historia
mentaliteettihistoria
metodologia
mikrohistoria
muinaismuistohallinto
muinaistutkimus
muistitieto
museot
nationalismi
oikeushistoria
paikallis- ja maakuntahistoria
papinlesket
papisto
perimyskäytänteet
Pohjoismaat
porvaristo
professionalisoituminen
professori
rajat
rauha
rauhansopimukset

henkirikosten tuomioistuinprosesseissa 1800-luvun Suomessa. Luukkonen keskittyi lääketieteellisiin ruumiinavauksiin ja kuolinsyylausuntoihin Palokankaan tutkiessa henkirikoksen tehnteistä laadittuja mielentilalausuntoja. Näiden alojen ammattimaistuminen kasvatti asiantuntivaltaa, jota edesauttoi oikeusprosessien kirjallinen menettely, koska lääkärin ei ollut pakko mennä paikan päälle oikeuteen vaan painava lausuntoteksti riitti.

Väitöstutkija Marko Piipponen (Itä-Suomen yliopisto) esitteli tutkimustaan 1926 perustetusta Rikostutkimuskeskuksesta, joka 1954 muuntautui Keskusrikospoliisiksi. Vapaan todistusharkinnan kehittyminen mahdollisti teknisen rikostutkimuksen löydösten käytön myös oikeudessa. Poliisien asenne vaatimaan tekniseen tutkintaan ei ollut aina positiivinen ajankäytöllisistä syistä. Silti Rikostutkimuskeskus oli jo ensimmäisinä toimintavuosinaan mukana parissa sadassa tapauksessa ja 1950-luvulla jo kymmenkertaisessa määrässä. Tietotaitoa haettiin ulkomailta kuten Saksasta. Siinä missä ammatillaiset imivät oppeja ulkomailta 1900-luvun alussa, kehittyi myös kansainvälinen rikostorjunta. Väitöstutkija Juho Pitkänen (Turun yliopisto) selvittää kansainvälisen rikollisuuden asemaa Suomessa toisen maailmansodan aikaan kansainvälisen rikospoliisikomission IKPK:n (nyk. Interpol) aineistoja hyödyntäen. Suomi liittyi vuonna 1923 Wienissä perustettuun komissioon vuonna 1928. Tämän Interpolin edeltäjän puheenjohtaja oli sotavuosina natsi-Saksan edustaja. Tuolloin eurooppalainen yhteistyö vaikeutui eikä Suomenkaan osallistuminen ollut systemaattista. Tärkein toimintamuoto oli tiedostuskortistojen, valokuvien ja esimerkiksi romanien vastaisten rekisterien ylläpito.

Omana rikostyyppinä useampi Jyväskylän yliopiston tutkija käsitteli varkaus- ja omaisuusrikoksia varhaismodernissa kontekstissa. Menneiden vuosisatojen rikostilastoissa varkauudet on huomioitu niiden vakavuuden takia, mutta laajaa ilmiölähtöistä tutkimusta niistä ei ole aiemmin tehty. Dosentti Antti Räihä keskittyi 1700-luvun kirkkovarkauksiin, josta vielä vuoden 1734 lainkin jälkeen saattoi saada kuolemantuomion. Räihän tutkimat tapaukset sijoittuivat Vanha-Suomeen. Niissä tekijät olivat yhteisöön kuuluneita henkilöitä ja he varastivatkin vain rahaa, eivät kirkon yhteisöllisesti merkityksellisiä esineitä. Muualta Suomesta on tietoja, että kirkkovarkaita olisivat usein olleet nimenomaan yhteisön ulkopuoliset, kuten sotilaat. Dosentti Olli Matikainen pohti laajalla aineistolla varkauden tuomitsemista ”pitkällä” 1500-luvulla. Esimerkiksi jos varkaus pysyi kauan salassa, kuten henkirikoksin, tuomio lieveni suhteessa siihen, että tekijä jäi tuoreeltaan kiinni. Matikainen korosti varkauden ja anastetun omaisuuden sosiaalista luonnetta. Esimerkiksi rikoksista epäilty saatettiin ”merkitä” viemällä tältä vaikkapa hattu. Myös väitöstutkija Petteri Impola tarkasteli varkauksien suhdetta materiaaliseen kulttuuriin. Tutkimuksessaan anastuksista suurvalta-ajan Kajaanissa hän listasi yleisempiä omaisuusriä, joita varastettiin ja toisaalta sitä, mitä ei varastettu sekä sitä, miten nimenomaan viety omaisuus, sen laatu ja määrä, vaikutti kaupunkiyhteisön ja raastuvanoikeuden reaktioihin.

Varhaismodernina aikana varkaus leimasi tekijänsä jopa henkirikollista negatiivisemmin. FT Merja Uotila analysoi tapausesimerkkien avulla, mitä seurasi 1700-luvun Hollolassa varkauteen syyllistyneille käsityöläisille. Uotila myös avasi konkreettisia tapoja, joilla paikallisyhteisö osallistui rikostutkintaan, etsintöihin ja osallisten kuulemisiin. FT Maare Paloheimo ja yliopistotutkija Piia Einonen olivat puolestaan tutkineet 1800-luvun kaupunkipalojen aikaan toteutettuja varkauksia. Laajemmin käytettiin niin sanottua sisu- eli ilkivarkauden käsitettä, mikäli rikos kohdistui hädänalaisessa tilassa olevaan. Kaupunkipalojen aikaan viedyn omaisuuden kirjo oli suuri, mutta toisaalta kaupunkilaiset myös valvoivat tulipalojen aikaan kaupunkien laitamille pelastettua omaisuutta ja tutkinnat anastuksista aloitettiin usein jopa välittömästi, kun savu alkoi laskeutua. Paloheimo ja Einonen huomauttivat, että venäläisten sotilaiden roolia tulipalojen sekasortoa hyödyntäenä varkaina on saatettu liioitella.

Varkaudet kuten muutkin seminaarissa käsitellyt rikostyyppit osoittavat, että niitä voidaan tutkia erilaisista näkökulmista käsin aikakauden kontekstit huomioiden. Kyse ei ole ainoastaan teosta, sen kontrollista ja rangaistuksesta, vaan laajemmin henkilökohtaisista, yhteisöllisistä ja laajemmin sosiaalisista yhteiskunnallisista syistä ja seurauksista. Myös erilaisia lähestymistapoja esitellet keynote-luennot osoittavat hyvin, kuinka menneisyyden rikoksia kannattaa jatkossakin tutkia monitieteisesti erilaisia lähdeaineistoja niin laadullisesti kuin määrällisesti analysoiden. Vaikka rikoshistorialla ja historiallisella kriminologialla lähitieteinen on perinteensä, on paljon uusia näkökulmia vielä tutkimatta. Samalla yhä enemmän painottuu myös rikostorjuntaan ja -tutkintaan sekä oikeusprosesseihin liittyvien professioiden sekä tieteenalojen historian tutkiminen. Kivivuorikin korosti, että kriminologia

rikos
rikoshistoria
Routledge
Ruotsi
Ruotsin valtakunta
sanomalehdet
Santeri Ingman
Santeri Ivalo
sosiologia
sota
sotahistoria
sotilasvaltio
sotilasvirakatolot
Suomen historia
Suomen historiankirjoitus
Suomen suuriruhtinaskunta
Suomenkieliset Tieto-Sanommat
Suomi
suuri Pohjan sota
sääty
sääty-yhteiskunta
Taalainmaa
talollinen
talonpoika
talonpoikainen vapaus
talonpojat
taloudellisen ajattelun historia
taloushistoria
tilaperimys
toimijuus
torpat
Turku
Turun Akatemia
tutkimusetiikka
uuden ajan alku
Uudenkaupungin rauha
vaatetutkimus
vaatteet
valtioneurologit
valtionrakennus
valtiosääntö
Vanha Suomi
varhaismoderni aika
Veli Verkko
Venäjä
verkatehdas
veronkanto
verotus
vertailu
Viipuri
Viro
vuorovaikutus
väitöskirja
väitöskirjat

on yhtäältä rikollisuuden ja sen kontrollin historiallista tutkimusta mutta toisaalta kriminologian tieteenalan historiaa.

FM Petteri Impola on projekti- ja väitöstutkija Historian ja etnologian laitoksella Jyväskylän yliopistossa.

Kirjallisuus

Historical Homicide Monitor -hankesivu. <https://blogs.helsinki.fi/historicalhomicidemonitor/>

Lappalainen, Mirkka, *Smittenin murha: katoamistapaus 1600-luvulta*. Siltala 2022.

Kivivuori, J., Rautelin, M., Bergsdóttir, G. S., Granath, S., Jónasson, J. O., Karonen, P., Koskivirta, A., Lehti, M., Lindström, D., Netterstrøm, J. B., & Okholm, M. M., *Historical Homicide Monitor 2.0*. Research Briefs 40. Helsingin yliopisto 2020. <http://urn.fi/URN:ISBN:978-951-51-0673-5>

Kivivuori, J., Rautelin, M., Büchert Netterstrøm, J., Lindström, D., Bergsdóttir, G. S., Jónasson, J., Lehti, M., Granath, S., Okholm, M. M., & Karonen, P., *Nordic Homicide in Deep Time: Lethal Violence in the Early Modern Era and Present Times*. Helsinki University Press 2022. <https://doi.org/10.33134/HUP-15>

Kriminologia, <https://kriminologia.journal.fi/>

Pvm. ~~30.6.24~~

Tunnisteet: henkirikos, historia, historiallinen kriminologia, kriminologia, professionalisoituminen, rikos, rikoshistoria, väkivalta

väitösohjaaja

väkivalta

värit

värjärit

Åbo Akademi

Uudempi teksti

Etusivu

Vanhempi viesti

Teema: Picture Window. Sisällön tarjoaa Blogger.